

Брус Стърлинг
Специална мисия

Той пикираше от орбита в посока към Вашингтон, окръг Колумбия – и се чувстваше прекрасно. Размърда се в креслото и с усмивка погледна през плексигласовия илюминатор към огненочервения пламък, излизащ от дюзите на совалката.

Далеч долу неестествено зелените генетично модифицирани гори бяха набраздени от едва видими бръчки – старинни пътища и минни заграждения. Той прекара дългите си, тънки и подвижни пръсти по късо подстриганата синя коса. Не беше слизал от орбита вече десет месеца. Асимилацията към орбиталната дзайбацу-държава вече се лющеше като боя – или като люспеста змийска кожа.

Совалката забавяше скорост с възхитителни вибрации. Зелените дръпнати очи на пътника се обърнаха към плутократа, спящ на съседното кресло, и към жената, седяща от другата страна на пътеката. Лицето и бе застинало в гладна дзайбацурска гримаса... празни очи, покрити с червена мрежа от кръвносни съдове. Изглежда при нея вече започваха проблемите с гравитацията – твърде дълго е плавала около оста на въртене на дзайбацурия, където псевдогравитацията е винаги малка. Като се приземят, ще започне неизбежната разплата: жената ще се хвърля като беззащитна жертва от един воден дюшек на друг... Той сведе поглед. Отпуснатите на коленете му ръце се тресяха, сякаш деряха някого с нокти. Той ги вдигна и отърси напрежението от пръстите. Идиотски ръце...

Отдолу се плъзгаха като гигантско зелено видео горите ма Мериленд. До Вашингтон и лабораторията за ДНК-рекомбинация в Роквил/Мериленд оставаха 1800 акуратно тиктакащи секунди. Той дори не си спомняше кога за последен път е изпитвал такова удоволствие. В дясно то му ухо вече шепнеше компютърът...

Совалката се приземи на пистата със свръхяко покритие, наземният персонал я заля с охлаждаща пяна. Пътникът слезе, здраво притиснал чантата към себе си.

На пистата вече го чакаше хеликоптер, изпратен от службата за сигурност на корпорация „Репликон“. Докато траеше полетът до щабквартирата на „Репликон“ в Роквил, той успя да изпие един коктейл, поемайки в себе си приятните вибрации на вътрешната обшивка на хеликоптера. Под действие на гравитацията, чистия въздух и меката светлина цели слоеве от личността му вече бяха почнали да се разпадат.

Психиката му се разплуваше като вътрешността на гнил пъпеш. Беше си направо разтапяне... Подчинявайки се на интуицията, той отвори чантата, извади от несесера механичен гробен, разгъна го с нокъта на палеца на дясната ръка.

Вибриращите зъби на гребена пуснаха черна боя, пригладиха и затъмниха синята му прическа в дзайбацки стил.

Той дръпна малкия жак от гнездото на слуховия нерв в дясното ухо и откачи компютъра-обеца. Тананикайки си тихо, за да компенсира липсата на компютърния шепот, отвори малката кутия, лежаща вътре в чантата, и постави компютъра на мястото му, в защитеното гнездо. В кутията имаше още седем мънички и адски скъпи капки, тъпкани с микросхеми и специален софтуер. Той постави нова капка и закачи обецата за бледото си продупчено ухо. Капката мигом започна да нашепва за неговите сегашни способности – за всеки случай, ако ги е забравил. Той слушаше с половин ухо.

Хеликоптерът се приземи в самия център на емблемата на „Репликон“ на покрива на четириетажната щаб-квартира. Пътникът се отправи към асансьора. Отгриза парче нокът от дясната си ръка, мушна го в стенния биоанализатор, после се залюля напред-назад, очаквайки с усмивка камерите и сонарите да го сканират, измерят и преценят.

Вратата на асансьора се отвори. Той влезе вътре – гледащ спокойно пред себе си, щастлив като сянка. Вратата отново се отвори, той мина през луксозно тапициран коридор и се озова в приемната на шефа на сигурността на „Репликон“.

Като подаде на секретаря идентификационната си карта, той пак се залюля на токовете си, докато младият служител въвеждаше данните в своя компютър. Корпоративният дух го заля като горещ душ, отваряйки всичките му пори.

Шефът на службата за сигурност имаше стоманеносива коса, загорели бръчки и огромни керамични зъби. Гостът седна и омекна като восък, поемайки вибрациите на стареца – онзи направо кипеше от честолюбие и продажност, като ръждив варел, пълен с химически отпадъци.

– Добре дошли в Роквил, Юджин.

– Благодаря, сър – отвърна събеседникът. Той се изправи на стола си и прие позата на домакина. – Радвам се да се запознаем.

Шефът на службата за сигурност заби празен поглед към монитора, който не се виждаше от мястото на събеседника.

– Имате отлични препоръки, Юджин. Тук са данните за две ваши операции за други членове на Синтеза. В работата с амстердамските пирати сте били под такъв натиск, от който всеки друг оперативник щеше да се пречупи.

– Аз бях най-добър в класа – усмихна се простодушно Юджин. Той не помнеше абсолютно нищо за амстердамската операция. Всичко беше

потънало в забрава, скрито зад Пердето. Той безгрижно гледаше японския стенопис в стил какемоно.

– „Репликон“ рядко се обръща за помощ към дзайбацуриите – каза шефът на сигурността. – Но координационният комитет на Синтеза поръча на нашия картел специална операция. Макар че вие не сте член на Синтеза, вашата дзайбацурска подготовка е от съществена важност за успеха на мисията.

Юджин се усмихна спокойно, поклащайки върха на обувката си. Разговорите за лоялност и за идеология го уморяваха. Не му пукаше особено за Синтеза и за неговите честолюбиви опити да обедини планетата под единна кибернетично-икономическа мрежа.

Дори чувствата му към родния дзайбацурий бяха не толкова патриотични, колкото уважителни и домашни – такива сигурно изпитва червеят към вътрешността на ябълката. Той чакаше събеседника да мине към същността, знаейки, че компютърът-обеца ще запише всичко, дори ако самият той изпусне нещо.

Облегнат назад в креслото, шефът на службата за сигурност си играеше с електронната писалка.

– Много ни се събра – каза той. – Дълго време бяхме в позиция на изчакване, наблюдавахме как мозъците безспирно изтичат към орбиталните заводи, а екологичните катастрофи довършват планетата. Сега без помощ от вас, орбиталците, ние дори не можем да слепим парчетата. Надявам се, че разбирате нашата позиция?

– Напълно я разбирам – отвърна Юджин.

С дзайбацурската подготовка и с възможностите на Пердето хич не е толкова сложно да влезеш в кожата на стареца и да видиш всичко през неговите очи. Юджин не обичаше това, но не изпита и затруднение.

– Сега обстановката поляка се стабилизира, защото най-радикалните групировки или се изстребиха взаимно, или емигрираха в космоса. Земята не може да си позволи културно многообразие, каквото съществува при вас, в орбиталните полиси. Земята трябва да обедини оцелелите ресурси под егидата на Синтеза. Войните в традиционен смисъл са останали в миналото. Сега ни предстои битка между начините на мислене.

Шефът взе разсеяно да драска със светлинната писалка по видеоекрана.

– Едно е да работим с криминални групировки като онези пирати, а съвсем друго е, когато се сблъскаме, ъ-ъ... с култове и секти, които категорично отказват да се присъединят към Синтеза. Откакто в началото

на XXI век броят на населението рязко намаля, големи региони в слабо-развитите страни запустяха и подивяха. Процесът особено силно засегна Централна Америка, на юг от Мексиканската народна република. Там се появи дисидентски култ, наричащ себе си Маянски Ренесанс. Ние, синтетичите, се сблъскахме с култура и начин на мислене – в дзайбацуриите го наричат парадигма – открито враждебна на всичко и всички, обединени от Синтеза. Ако успеем да спрем тази групировка, преди да е набрала сила, положението ще се оправи. Но ако нейното влияние се усили, това може да провокира Синтеза към военни действия. А ако прибегнем към оръжието, нашият крехък консенсус ще се разцъфти по шевовете. Не можем да си позволим отново да се въоръжаваме, Юджин. Не можем да допуснем взаимни подозрения в нашите редици. За да продължим борбата с екологичните проблеми, ни е нужна пределна концентрация на силите. Нивото на океана продължава да се вдига.

Юджин кимна.

– Значи искате да ги спра. Да направя парадигмата им нежизнеспособна. Да провокирам такъв когнитивен дисонанс, който да ги разруши отвътре.

– Да – съгласи се шефът на сигурността. – Да ги разкъса на части.

– Ако сметна за нужно да пусна в ход забраненото оръжие... – деликатно започна той.

Шефът видимо пребледня, но стисна зъби и твърдо отговори:

– „Репликон“ трябва да остане настрана.

Четири дни бяха нужни на малкия дирижабъл със слънчеви батерии, за да измине пътя от дигите при Вашингтон до раздулия се Хондурас. Юджин пътуваше сам в херметична кабина. Повечето от пътя прекара полупарализиран – неспирният шепот на компютъра поглъщаше всяка разумна мисъл.

Накрая автопилотът приземи дирижабъла в залятата от морето тропическа гора около доковете на Нови Белиз. По стълбичката Юджин слезе на твърдата настилка на доковете и весело махна с ръка на екипажа на тримачтовата шхуна, чиято сиеста бе нарушил с почти безшумното си пристигане.

Искаше му се отново да бъде сред хора. За четири дни в компанията на разцепените фрагменти на собствената си личност Юджин се беше изнервил и направя копнееше за общество.

Беше горещо и задушно. На пристанището смърдяха дозряващите в дървени сандъци банани.

Нови Белиз се оказа жалко селище. Неговият предшественик,

Стари Белиз, лежеше на няколко мили оттук под водата на Карибско море, а сегашният беше набързо построен от подръчни материали. За център служеше геокупол стандартен модел, каквито използваша в Синтеза за щабове на големите концерни. Останалата част от града, дори църквата, се беше налепила около купола също като селски колиби около средновековен замък. Когато водата се вдигне още, ще пренесат набързо купола на друго място, а местните постройки ще отидат на дъното заедно с гората.

С изключение на мухите и кучетата градът спеше. През гъстата кал Юджин излезе на крива уличка с дървена настилка. От вратата на меса-рницата до шлюза на купола го наблюдаваше загърната в мръсен шал стара индианка, която пъдеше с палмови листа мухите от висящия на кука свински труп. Като улови погледа ѝ, той усети парадигматичната мълния на тъпото страдание и невежество – сякаш бе настъпил електрическа змиорка. Усещането беше странно, остро и ново; той едва се удържа да не прескочи през мръсния тезгях и да не я прегърне. Все пак решително тръсна глава и продължи пътя си.

Под купола миришеше на Синтез, въздухът беше сякаш пресован и остър на вкус – като в батискаф. Куполът беше малък, но съвременните информационни служби заемаха малко място. Долният етаж беше разделен на работни офиси с обикновени аудиодекодери, транслатори, монитори и канали за сателитна връзка. Горепersonалът ядеше и спеше. В това отделение на Синтеза повечето бяха японци.

Той изтри потта от челото си и попита на японски секретаря как да намери доктор Емилио Флорес.

Флорес държеше полунезависима медицинска клиника, неизвестно как изплъзнала се от контрола на Синтеза. Наложил се Юджин да почака в приемната, развличайки се със старинни електронни игри на вехт очу-кан компютър.

Пред кабинета на Флорес се виеше дълга опашка от куци, безкраки, заекващи, сакати и гниеши. Изглежда куполът объркваше белизците, защото те се движеха сковано, сякаш се страхуваха да не счупят пода или стените. Юджин се зае да изучава живия каталог от болести – повечето от тях кожни, но имаше и паразитози, трески, гнойни рани и счупвания. Никога не бе виждал толкова болни хора. Опита се да ги очарова с майсторство на видеоигрите, но те продължаваха да разговарят шепнешком помежду си на развален английски или просто седяха, сгърбени и треперещи от вятъра на климатика.

Накрая го въведеха при лекаря, който се оказа нисък плешивещ

латинос в традиционен бял делови костюм.

– Здравейте – каза Флорес и внимателно огледа посетителя от глава до пети. – Аха, разбирам. Вече съм се сблъсквал със заболявания като вашето, млади човече. Вие желаете да отпътувате към вътрешността на страната.

– Да – отвърна той. – Към Тикал.

– Сядайте. – Двата седнаха. Зад креслото на Флорес тиктакаше и мигаше ядрено-магнитен резонатор. – Така, дайте да видим – каза докторът. – Според вас, млади човече, светът е в задънена улица. Не сте успели да вземете диплома или подходяща подготовка, за да емигрирате в някой дзайбацурий. Не понасяте самата мисъл, че ще трябва да загубите живота си в чистене на планетата, осрана от предците. Плашат ви железните ботуши на корпорациите, които ще уморят душата ви от глад, само и само да си напълнят джобовете. Жадувате за прост живот. Духовен.

– Да, сър.

– Тук имам всички необходими уреди, за да променя цвета на очите и кожата ви. Дори мога да ви снабдя с припаси, нужни за пътя през джунглите. Пари имате ли?

– Да, сър. Сметка в щорихска банка.

Докторът постави кредитната карта в слота на масата, разгледа цифрите на дисплея и кимна.

– Няма да ви лъжа, млади човече. Животът при майте е тежък и суров, особено отначало. Те ще ви натрошат и ще ви сглобят наново – такъв, какъвто трябва. Това е жестока земя. Миналия век я владееха Хищните Светии. Някои от бактериите, които пушнаха те, още са активни. Ренесансът наследи фанатизма на Хищните. Последователите на този култ са убийци.

Юджин сви рамене.

– Аз не се страхувам.

– Мразя убийствата – каза докторът. – Във всеки случай майте поне честно признават какво вършат, а виж, политиката на Синтеза превърна цялото местно население в жертви. Синтезът ми отказва субсидии, за да продължи живота на неспособните за оцеляване. Затова жертвам честта си, като вземам пари от бегълците. Аз съм мексикански националист, но съм завършил университета на „Репликон“.

Юджин мислено се учуди: той дори не знаеше, че още съществува такова нещо като мексиканска нация. Интересно, помисли си, кой дърпа

нишките на нейното правителство.

Подготовката отне осем дни. Приборите в клиниката на Флорес смениха цвета на кожата и очите на новия клиент, прекроиха бръчките покрай очите му. Ваксинираха го против местните и изкуствените щамове малария, тиф и жълта треска. Внесоха нови щамове бактерии в стомаха му, за да го защитят от дизентерия, и му биха ваксина срещу алергична реакция при неизбежните ухапвания от кърлежи, бълхи и най-страшния враг – винтовия червей.

Когато дойде време да се прости с доктора, разчувстваният Юджин заплака. Бършейки очи, натисна със сила лявата си скула. В главата му нещо изпука и от лявата гайморова кухина се изля течност. Старателно, но незабелязано той я събра в носната си кърпа. При прощалното ръкостискане притисна влажната тъкан към голата кожа на китката на доктора, а кърпата остави на масата.

Когато той и неговите мулета пресякоха царевичните ниви и навлязоха в джунглата, токсините, предизвикващи шизофрения, вече бяха свършили работата си: разумът на доктора се разби като паднала на пода ваза.

Джунглите в низините на Гватемала съвсем не са курорт за човека от орбита. Това са безкрайни коварни блата, подивели, но отдавна познаващи човешката ръка. През XII век са били спрени от каналите на маите и техните царевични полета; през XX и XXI век в джунглите дойде смъртоносна логика на булдозерите, огнеметите, дефолиантите и пестицидите. Но всеки път когато човек за малко отстъпеше, тресавището нанасяше ответния си удар, ставайки още по-страшно отпреди.

Някога джунглите са били прорязани от пътеките на дървесекачите, търсещи червено дърво за износ. Сега нямаше просеки, понеже и червено дърво не беше останало.

Това не беше чисто природна гора. Това беше човешки артефакт, също като генетично изменените уродчета, насадени в стройни редове в новозалесените гори на Синтеза в Европа и Северна Америка. Тук растяха криви растителни отрепки: тръни, мескитово дърво, ядливи палми, лиани. Те поглъщаха цели градове, а на някои места дори стари петролни рафинерии. Бързо разплодилите се в отсъствието на естествени врагове папагали и маймуни превръщаха нощите в същински ад.

Юджин не можеше да се заблуди, защото постоянно сверяваше пътя си със сигнала от сателита. Но и нищо хубаво не чувстваше. Премахането на мошеника-филантроп се оказа толкова лесно, че не му достави никакво удоволствие. Цел на пътешествието му беше зловещата

асиенда на американския милионер от XX век Джон Огъст Оуенс, а сега – щаб-квартира на маите.

Върховете на тикалските пирамиди се показаха над дърветата трийсетина мили преди самия град. Юджин позна столицата на Ренесанса по спътниковите снимки. Той вървя, докато се стъмни, и пренощува в полусрутената църква на едно превзето от джунглите село. Сутринта уби двете мулета и продължи нататък пеш.

В подстъпите към Тикал в джунглите се появиха ловни пътеки. На миля от града го хванаха двама часови, въоръжени с инкрустирани с обсидиан тояги и автоматични винтовки от края на XX век.

Стражите изглеждаха прекалено високи за етнически май. Вероятно бяха наемници, а не коренни гватемалски индианци. Говореха само на езика мая с редки думи на развален испански. С помощта на компютъра Юджин жадно запоглъща езика, без да престава жално да стене на английски.

Бяха му вързали ръцете зад гърба, претърсиха го за оръжие, но нито го биха, нито го мъчиха. Преведоха го през покрайнините – къщи с тръстикови покриви, царевични ниви и малки градини. Накрая го предадоха в ръцете на някакви жреци, обитаващи елегантен дървен офис в подножието на една от пирамидите.

Заради разпита жрецът си свали шапката и извади от устата си нефритовата пръчица; в гласа му се появиха заучени студени бюрократични нотки. Той говореше перфектен английски, а от осанката и жестовете му лъхаше такава надменност, каквато се появява само при дълго упражняване на неограничена власт. Юджин с лекота премина в съответната модалност и започна да дава очаквани отговори. Представи се за беглец от системата, копнеещ за живот сред така наречените човешки ценности, които и Синтезът, и дзайбацуриите считат за отживелици.

Отведоха го нагоре по една стълба и го затвориха в неголяма, но не и тясна каменна килия на самия връх на пирамидата.

Казаха му, че ще може да стане майя чак когато се освободи от всички лъжи, когато се очисти и възроди. А през това време трябва да учи езика. Заръчаха му също да наблюдава всекидневния живот на града и да чака видения.

От решетестото прозорче на килията се разкриваше отличен изглед към Тикал. В най-голямата храмова пирамида всеки ден се провеждаха церемонии: жреците се катереха като сомнамбули по стръмните стъпала, а от каменните котли се издигаха към гватемалското небе черни стълбове дим. В Тикал живееха почти 15 хиляди души – огромно

население за преиндустриален град.

По изгрев слънцето хвърляше отблясък от един варовиков резервоар, а по залез се спускаше в джунглата зад свещения жертвен кладенец. На стотина фута от кладенеца имаше малка, но изискана и натруфена каменна пирамида, зорко охранявана от хора с винтовки; тя беше издигната над противобомбеното скривалище на милионера Оуенс. През каменната решетка Юджин можеше да наблюдава как сноват напред-назад върховните жреци на града, посещаващи пирамидата.

Започнаха да го обработват още от първия ден. Съчетанието от полеви тренинг, Пердето и компютъра дава добра защита, но методите за промиване на мозъка предизвикаха у него забележим интерес. В дневните часове върху него се стоварваха инфразвукови вълни, които въздействаха направо на нервната му система, предизвикаха загуба на ориентация и страх. Нощем скрити аудиосистеми предаваха хипнотично внушение, най-силно към три часа сутрин, когато съпротивата на собствените биоритми отслабва. Сутрин и вечер жреците гръмогласно пееха мантроподобни молитви, древни като самото човечество. В съчетание със сензорната депривация в килията въздействието им беше наистина впечатляващо. След две седмици такава обработка той откри, че с пълен глас пее мантри с почти вълшебна лекота.

На третата седмица почнаха да му сипват наркотици в храната. Когато към два следобед всички предмети придобиха опашки, подобно на влачени по екрана иконки, той разбра, че това не е обичайната тръпка от инфразвука, а стабилна доза псилобицин. Юджин не обичаше психоделиците, но понесе действието им без особени проблеми. На следващия ден пейотът го удари в главата доста по-силно. Той усети горчивите алкалоиди в тортилята и черния боб, но въпреки това изяде всичко, защото предположи, че следят не само храната, която поема, но анализират и изпращанията му. Денят се точеше безкрайно дълго, спазмите за повръщане се редуваха с периоди на еуфория, струваше му се, че гръбначните му прешлени ще изскочат през порите на кожата. Върхът дойде към залез слънце, когато целият град се събра в светлината на факлите да гледа как две млади жени в бели дрехи без страх се хвърлят от края на каменната площадка в зелените дълбини на свещения кладенец. Докато упоените момичета мирно потъваха, той почти усещаше в устата си студената зеленясала варовита вода.

На четвъртата и петата седмица намалиха психоделиците в диетата му. Запознаха го с културата, като го изпратиха да се разхожда из града под надзора на две млади жрици. Като свършиха с уроците по

подсъзнателно езиково обучение, жриците го запознаха с местните технологии за медитация. В тази фаза всеки нормален човек вече би бил напълно смазан. Дори за Юджин изпитанието се оказа сурово и понякога трябваше да прилага всички усилия, за да потисне острото желание да разкъса двете жрици на парчета като печени кокошки.

В средата на втория месец в Тикал го изпратиха да изкара изпитателен срок на царевичните полета и му позволиха да спи в хамак в тръстикова колиба. Заедно с него в колибата спяха двама новобранци, които се опитваха да възстановят сломената си психика съгласно предложените културни параметри. Те никак не допаднаха на Юджин: бяха толкова смазани, че вече не ставаха за нищо.

Страшно се изкушаваше да се измъкне тайно нощем, да нападне един-двама жреци и да ги пребие – само и само да поддържа течението на маниакалната си параноя. Но въпреки всичко търпеше. Задачата се оказва трудна. Благодарение на постоянните дози наркотици елитът беше свикнал с помрачените състояния на съзнанието и ако Юджин прекалено рано пуснеше в ход имплантираното шизооръжие, то можеше само да усилва местната парадигма. Вместо това той се зае да планира нападение над милионерския бункер. Най-вероятно повечето от арсенала на Хищните Светии беше в готовност – бактерии и готови култури от инфекциозни болести, химически оръжия, може би дори някоя и друга ядрена бойна глава. Колкото повече мислеше за това, толкова по-силно ставаше изкушението да избие цялата колония. Това щеше да го отърве от маса проблеми.

През нощта на следващото пълнолуние го допуснаха на церемониалното жертвоприношение. Започваше дъждовният сезон и боговете на дъжда трябваше да бъдат омиловени със смъртта на четири деца. Децата бяха упоени с наркотични гъби, украсени с нефрит и костени плочки и облечени в бродирани дрехи. В очите им сипаха млян пипер, за да предизвикат, по законите на симпатичната магия, дъждовни потоци от сълзи; след това ги поведоха към края на площадката, Барабаните, флейтите, ритмичните песни в съчетание с лунната светлина и факелния огън създаваха наистина хипнотична атмосфера. Юджин попиваше емоциите на тълпата – възхитително усещане.

Една жрица от висок ранг, превита под тежестта на грандиозния накит на главата си, бавно вървеше покрай предните редове на тълпата, раздавайки с черпак ферментирало питие. Юджин се промъкна напред за своята порция.

Имаше нещо много странно в тази жрица. Отначало той помисли,

че пред него стои дрогиран сомнамбул, но очите на жрицата бяха ясни. Тя протегна към него черпака, за да отпие, но когато пръстите му докоснаха нейната ръка, жрицата го погледна в лицето... и закрещя.

Внезапно той разбра каква е работата.

– Юджини! – извика той.

Тогава жрицата се нахвърли върху него. В техниката за ръкопашен бой на дзайбацурските агенти няма нищо изящно. Бойните изкуства, наблягащи на спокойствието и самоконтрола, са безполезни за оперативници, които в много случаи само частично са в съзнание. Затова пък обработката на условните им рефлексии ги превръща в пищящи, дерящи, свръхвъзбудени манияци, нечувствителни към болка.

Юджин усети как в него се надига жажда за убийство. Да приеме боя значеше сигурна смърт, единствената надежда беше да се скрие в тълпата. Но докато се отбраняваше от атакуващата жрица, отзад го сграбчиха яки ръце. Той се отскубна с ръмжене, отблъсна се от каменния парапет пред свещения кладенец и видя факлите на приближаващи се воители, чу щракането на автоматите. Нямаше време за решаване. Оставаше само интуицията. Той се завъртя и се хвърли с главата надолу във влажния и хладен мрак на свещения кладенец.

Болезнен удар във водата. Юджин се обърна на гръб, разтърка горящото от удара лице. Водата беше гъста и лепкава от водораслите. Изведнъж малка рибка го ухапа по голия крак под туниката. Той добре знаеше с какво се хранят тези рибки.

Огледа стените на кладенеца. Никаква надежда – бяха гладки като стъкло.

Времето течеше. Отгоре полетя бял силует, със смъртоносен плясък се удари по корем във водата. Жертвоприношението на децата започваше.

Нещо го хвана за крака и го дръпна надолу.

В носа му влезе вода, той се закашля и изпусна възможността да се откопчи. Дърпах го надолу, към дъното. Водата опари дробовете му и той загуби съзнание.

Свести се в усмирителна риза и видя над себе си гол бял таван. Лежеше на болнично легло. Като завъртя глава върху възглавницата, усети, че са го остригали до голо.

Едни стар монитор отляво показваше пулса му и честотата на дишане. Юджин се чувстваше адски зле. Все чакаше компютърът в

главата да му прошепне нещо и изведнъж разбира, че компютъра го няма. Но вместо да се почувства изоставен, той усети студена цялост. Мозъкът го болеше като натъпкан стомах.

Отдясно се чу слаба свиреща въздишка. Юджин се обърна. На водно легло се бе опянал сбръчкан гол старец, вече не човек, а киборг – целият пронизан от тръбички и катетри. Няколко кичура безцветна коса още се държаша на изпъстрения със старчески петна череп, а слабото лице с хлътнали бузи и остър нос бе застинало в гримаса на древна жестокост... Енцефалографът фиксира няколко пика на коматозни делта-вълни от гръбначния мозък.

Лежачият беше Джон Огъст Оуенс.

Чу се шляпане на сандали по камък. Над леглото изникна женско лице.

– Добре дошъл в асиендата на маите, Юджин.

Той слабо се размърда в усмирителната риза, мъчейки се да улови вибрациите ѝ, но не усети нищо. Изведнъж в паника съобрази: способността му да възприема чужди парадигми беше изчезнала.

– Какво, дявол да го вземе...

– Сега отново си здрав, Юджин. Странно се чувстваш, нали? Колко години си изкарал като бунници за чужди емоции... Можеш ли да си спомниш истинското си име? Това е важна стъпка. Опитай.

– Предателка!

Главата му сякаш тежеше десет тона. Той отново рухна на възглавницата: усещаше се прекалено тъп дори за да съжали за неволно изпуснатата дума. Остатъците от подготовката му настояваха да ласкае врага.

– Моето истинско име – бавно и отчетливо произнесе тя – е Наталия Жукова, и бях осъдена от Народния Дзайбацурий Брежневоград на принудително лечение... И ти също беше дисидент, преди Пердето да те лиши от личност. Повечето от висшите чиновци тук също са от орбита, Юджин. Ние не сме тъпи земляни, адепти на остарял култ. Всъщност кой те нае? Корпорация „Ямато“? „Флайшер С.А.“?

– Не си губи времето напразно.

Жената се усмихна.

– Ще размислиш. Сега ти си човек, а Ренесансът е най-прекрасното време за човечеството. Погледни.

Наталия вдигна един стъклен флакон. Вътре в жълтеникава протоплазма лениво плаваше някаква мътна ципа. Тя сякаш се гърчеше и се ежеше.

– Пердето! – изохка той.

– Точно така. Дявол знае колко време е стояло в кората на мозъка ти, усуквало е психиката, поддържало я е в свръхгъвкаво състояние. Ограбвало те е, лишавало те е от самосъзнание. С него си бил като психопат в усмирителна риза.

Той поразен затвори очи.

– Ние тук се ориентирахме в технологията на Пердето, Юджин – продължи жената. – Понякога сами я прилагаме – върху ония, които принасяме в жертва. Тогава те излизат от кладенеца като избраници на боговете. Размирниците се превръщат в светии по божията воля. Това добре се вписва в древната традиция на майте, това е техника за социално инженерство, ако искаш. Всички тукашни сътрудници са доста компетентни. Те успяха да ме хванат, макар че всичко, което знаеха за Невидимите, се свеждаше само до слухове.

– Опита ли да ги убиеш?

– Да. Те ме хванаха жива и ме спечелиха на своя страна. Но и без Пердето запазах достатъчно остро възприятие, за да разпозная друг Невидим. – Тя отново се усмихна. – Когато те нападнах, само се правех на маниачка, защото разбрах, че трябва да бъдеш спряна на всяка цена.

– Можех да те разкъсам на парчета...

– Тогава – да. Но сега си загубил способността да изпадаш в бяс. Клонирани бактерии за производство на шизотоксини в гайморовата кухня. Изменени потни жлези, изпускащи феромони. Страшни неща! Но сега вече си в безопасност. Сега си нормален човек, не повече, но не и по-малко.

Той се вслуша в себе си. Мозъкът му беше сякаш динозавърски.

– Какво, хората винаги ли се чувстват така?

Тя докосна бузата му.

– Ти дори още не си започнал да чувстваш. Когато поживееш с нас, когато видиш плановете ни – в най-добрите традиции на Хищните Светии... – Тя почитателно погледна трупа, в който машинариите нагнетяваха живот. – Пренаселението, Юджин. То ни довърши. Светиите поеха върху себе си греха на геноцида. А сега Ренесансът се зае да построи стабилно общество, при това без обезчовечаващи технологии, които неизбежно се обръщат срещу нас. Майте са разбирали нещата много правилно: цивилизация на социална стабилност, екстатично единство с боговете, ясно съзнание, че човешкият живот не струва пукнат грош. Те просто не са отишли докрай. Не са се решили радикално да обуздаят растежа на населението. Само няколко дребни изменения в теологията на майте – и приведохме цялата система в равновесие. И нашето

равновесие ще надживее Синтеза с векове!

– Значи мислиш, че примитивните хора с каменни брадви ще надделеят над индустриалния свят?

Тя го погледна със съжаление.

– Не бъди наивен. Мястото на индустрията е в космоса, там има и суровини, и пространство. Във всички области дзайбацуриите са изпреварили Земята с десетилетия. Земните картели изчерпаха ресурсите и енергията в опити да почистят получената в наследство планета, и сега не могат да се справят дори с промишления шпионаж. А елитът на Ренесанса е въоръжен до зъби, и освен това има духовното наследство на Хищните Светии. Джон Огъст Оуенс създаде свещения кладенец на Тикал с взрив на малка неутронна бомба. Днес имаме запаси от нервнопаралитичен газ от XX век, и стига само да пожелаем, ще го вмъкнем контрабандно във Вашингтон, Киото или Киев... Не, докато съществува нашият елит, Синтезът няма да се реши на открита атака, а ние сме решени да защитаваме своето общество чак докато всичките ни съперници не се изметат в космоса, където им е мястото. А сега ние с теб ще можем да ликвидираме заплахата от парадигматична атака.

– Ще дойдат други – каза той.

– Ние сме асимилирали всички, които са идвали да ни нападнат. Хората искат да живеят истински живот, Юджин, искат да чувстват, да дишат, да обичат. Искат да са нещо повече от мухи в кибернетичната паяжина. Искат истински неща, а не празни удоволствия в целулоидния свят на дзайбацуриите. Слушай, Юджин. Аз съм единственият човек, измъкнал се изпод Пердето на Невидимите обратно към истинския човешки живот. Ние двамата ще можем да се разберем.

Той се замисли. Беше страшно и безумно да мисли без помощта на компютъра. Дори не беше подозирал колко нелепи и болезнени могат да бъдат мислите. Тежестта на съзнанието мачкаше интуитивните способности, освободени някога от Пердето.

– Смяташ, че наистина можем да се разберем? – недоверчиво попита той.

– Разбира се! Ти дори не знаеш колко ми е нужно това...

Юджин се загърчи в усмирителната риза. В главата му бучеше. Доскоро угаснали сегменти от съзнанието изплуваха и се възпламеняваха като въглени.

– Чакай! – викна той. – Чакай!

Той си спомни името си, а заедно с това – и себе си.

* * *

Зад прозорците на щаб-квартирата на „Репликон“ във Вашингтон зад клоните на генетично модифицираните вечнозелени дървета се сипеше сняг. Шефът на службата за сигурност си играеше със светлинната писалка, облегнат назад в креслото си.

– Променили сте се, Юджин.

Той сви рамене.

– Имате предвид кожата? В джайбацурия ще я оправят. Така или иначе това тяло страшно ми омръзна вече.

– Не, за друго говоря.

– Разбира се. Махнаха ми Пердето – безжалостно се усмихна той. – Но да караме нататък. Веднага щом станахме любовници с Юджини, успях да открия скривалището с резервоарите парализиращ газ и кодовете за достъп до тях. Непосредствено след това успях да обявя тревога и пуснах химията в херметизирания бункер. Елитът се втурна да се укрива в него, така че загинаха всички освен двама. Тях ги проследих и ги застрелях същата нощ. Дали е умрял киборгът Оуенс или не – това е въпрос на терминология.

– Значи завоювахте доверието на тази жена?

– Не. Това щеше да отнеме твърде много време. Просто я изтезавах, докато не се пречупи. – Той отново се усмихна. – Сега Синтезът може да направи своя ход и да вземе под контрол майте, както правите с всички други преиндустриални култури. Два-три транзисторни приемника ще срутят цялата структура като картонена кула.

– Приемете нашата благодарност – каза шефът на сигурността. – И моите лични поздравления.

– Задръжте ги за себе си – отвърна той. – Веднага щом ми спуснат ново Перде, ще забравя всичко. Ще забравя, че съм се казвал Симпсън. Че съм бил терорист, виновен за взрива в джайбацурия Лейланд и за смъртта на осем хиляди души. По всички мерки аз представлявам смъртна заплаха за обществото и напълно заслужавам психично унищожение. – Той прикова събеседника си със студена, сдържана и хищна усмивка. – Но ще посрещна разрушението си щастлив. Защото сега познавам живота и от двете страни на Пердето. Защото сега съм сигурен в това, което преди само подозирах. Да бъдеш човек е гадна работа.

КРАЙ

© Брус Стърлинг

Bruce Sterling

Източник: К-Е-Ф, <http://free.top.bg/k-e-f/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/125>]